

Bemærkninger til forslaget

I dag er det sådan, at udgifter til pension dækkes fuldt ud af staten, hvorimod udgifter til revalidering over bistandslovens § 42 dækkes med 50 pct. af staten og 50 pct. af den enkelte kommune.

Dette har givet anledning til megen kritik og forslag om nyordninger. Senest har regeringens ungdomsudvalg i sin afsluttende betænkning »En fremtidig ungdomspolitik« fremhævet:

»Med hensyn til invalidepensionen må denne finansieringsmæssigt gøres økonomisk neutral for kommunerne i forhold til alternativer i den sociale indsats, således at man undgår tendenser til at indstille unge til invalidepension, før revalideringsmulighederne er udtømt. Udvalget foreslår, at der sker en omfordeling af refusionsbeløbene, således at der på dette område bliver finansieringsmæssig neutralitet mellem revalidering og invalidepension.« (Side 209).

I 1985 vedtog folketinget en ændring af finansieringsreglerne på en del af det sociale område. Et af de hensyn, regeringen og folketingets flertal ønskede at varetage, var netop neutralitetshensynet: det forhold, at den besluttende myndighed bærer samme andel af udgifterne ved alle sammenhængende ydelser og foranstaltninger, den er ansvarlig for.

I forbindelse med forarbejdet til dette lovforslag drøftedes en omlægning af reglerne for refusion af udgifterne til førtidspension. Regeringen ønskede at inddrage kommunerne i finansieringen af førtidspensionen, men frafaldt senere forslaget.

For forslagsstillerne er det afgørende at komme den praksis til livs, hvor folk indstilles til pension i stedet for revalidering, ene og alene fordi det er det billigste for kommunen.

Forslagsstillerne mener, at det enkleste vil være,

at staten finansierer både revalidering og eventuelt førtidspensionering af handicappede med et hundrede procent, men vi vil ikke på forhånd afvise en løsning, hvor kommunen f.eks. betaler 25 pct. af udgifterne.

Nyordningen foreslås iværksat pr. 1. januar 1987, hvor også de allerede vedtagne ændringer af finansieringsreglerne på det sociale område træder i kraft.

Forslaget er som antydnet langt fra nyt, og vi vil derfor gerne på forhånd kommentere et par af de kendte indvendinger.

En type indvending tager udgangspunkt i, at indstillingen til revalidering foregår på kommunalt niveau, mens indstillingen om førtidspension færdigbehandles af det amtslige revaliderings- og pensionsnævn. Det er da rigtigt, men vi er langt fra overbeviste om, at revaliderings- og pensionsnævnene afviser enhver sag, hvor den pågældende kommune ud fra hensynet til den enkelte burde iværksætte et revalideringsforløb. Tværtimod fungerer det sådan over for revaliderings- og pensionsnævnet, at en kommunal indstilling i sig selv er et argument for pensionstildeling fremfor revalidering.

En anden type indvending tager udgangspunkt i, at en eventuel førtidspension er en stabil og kendt ydelse og dermed et sikrere økonomisk grundlag for den enkelte end en ydelse efter bistandslovens § 42, der løbende er afhængig af det kommunale skøn. I forlængelse heraf argumenteres der for, at det centrale må være at forbedre førtidspensioneredes adgang til revalidering efter bistandslovens § 42. Et sådant fremskridt vil forslagsstillerne bestemt ikke vende sig imod, men der er nok tale om en mere ideel nyordning end den, der er indeholdt i det foreliggende forslag.